

ΑΡΧΑΙΑ ΕΒΡΑΙ-ΚΗ ΚΗΔΕΙΑ

(Παλιά Γκραβούρα)

ΕΛΛΗΝΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ

ΤΟΥ Κ. ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

Η ΔΑΤΡΕΥΤΗ ΜΗΤΡΙΑ

(ΔΙΗΓΗΜΑ ΑΛΗΘΙΝΟ)

(Ανέκδοτον)

Πάνε κάμποσα χρόνια —δώδεκα, δεκαπέντε— όταν μιὰ μέρα, Ξαφνικά, ήρθε στο σπίτι μου, νά με γνωρίση, ένα κορίτσι.

Τό πράγμα συνηθισμένο, τό κορίτσι όμως έκτακτο. 'Αριστέα τή λέγανε. Πολύ χοντρή, πολύ διορφη, πολύ έξυπνη, πολύ ειθλιωτή, πολύ τού κόσμου και πολύ μορφωμένη. "Έτσι πελόρια που ήταν, θά τήν έπαιρνε κανένας για μεγάλη, μι ή παιδική, ή άδωδα, ή αγαθή έφορηση τού προσώπου τής τήν έδειχνε κάτω τών είκοσι χρονών. Καλοκάθησε στο γραφείο μου, μου μίλησε θαρρετά για ένα σωρό πράγματα, και στο τέλος μου δήλωσε πως κι ή μαμιά τής είχε τήν ίδια επιθυμία νά με γνωρίση.

—Γ' αυτό κυρίως ήρθα, έπρόσθεσε. Για μένα, ή επιθυμία τής μαμιάς εινε διαταγή. Τήν αγατώ τόσο πολύ! Θα μάς κάνετε τήν τιμή, μι άπ' αυτές τις ήμέρες, νάρητε στο σπίτι;

Μονάχη τής ή διορφη δέν εινε τόσο δυνατή, όσο νομίζουν· ένωμένη όμως με τήν έξυπνάδα, εινε παντοδύναμη:

—'Αφού τό θέλετε, δεσποινίς, ευχαρίστως! Τιμή και για μένα.

Και τήν ήμέρα, που προσδιορίσαμε πηγα.

Τό σπίτι, σέ μιὰ πάροδο τής οδού Βουκουρεστίου, ήταν ψηλό, γονακό και πολυτελέστατο. Μου άνοιξε μι καλοντυμένη κωμαριέρα, με υποδέχτηκε, στο κεραλόσαλο ή 'Αριστέα, κι' αυτή, γελοισμένη, πασιχωρή, μι έμπασε σ' ένα κομμάτατο, καλλιτεχνικό και άνθοστοίλιστο σαλόνι, όπου ήταν μαζεμένα τ' αδέρφια τής.

Τρία τό δλον: ο 'Αλέκος, ως δεκαεπτά χρονών, ο Κωστάκης, ως δεκατέντε, κι ή Μαργαρίτα, ως δεκατριών. Μά άκου κι ή 'Αριστέα, κι' όλ' αυτά τά παιδιά ήταν χοντρά, μεγαλόσωμα, πελόρια. Κι' αυτή ακόμα ή Μαργαρίτα με τις κοντές κάλτσες, είχε άνάσχημα, σπήθος, γοργιά και μπράτσα σιστής γυναικάς. Έμοιαζαν κιόλα μεταξύ τους καταπληρητικά. Τό ίδιο κάπταρο δέμα, τά ίδια κόκκινα μάγουλα, τά ίδια μαύρα μαλλιά, τά ίδια μεγάλα φρυτεινά μάτια, τά ίδια άδριά χαρακτοριστικά. Μόνο άμα τά παρατηρούσες καλύτερα, έβλεπες πως τά τέσσερα παιδιά ήταν χυμένα σέ δυο καλούπια διαφορετικά:

—Ο 'Αλέκος, ο μεγάλος, κι' ή μικρή Μαργαρίτα,

έχχαν πρώτο μπτό κι' ένα πάχος κάποιος πιαδαφό. 'Αλευαντίες, τό πάχος τής 'Αριστέας και τού Κωστάκη ήταν σφιχτό, στερεό, και τό μπτό τους, σχετικά με τήν ήλικία τους και με τούς άλλους, χαμηλότερο. 'Ακόμα, ο 'Αλέκος κι' ή Μαργαρίτα ήταν λιγάκι μακροπρόσωποι και πολύ ψηλόσωμοι από τόν Κωστάκη και τήν 'Αριστέα.

Όμως τό ίδιο διορφη και τά τέσσερα. 'Ο πατέρας τους θάταν χωρίς άλλο κανένας χοντρός, γερός διορφάνθρωπος, κι' ή μπτέρα τους καμιά άνατολίτικη καλλονή. 'Οπωσδήποτε, ή 'Αριστέα ξεχώριζε. 'Ηταν πό διορφη κι' από τή Μαργαρίτα.

—'Η μαμιά έφτασε, καθήστε! μου εγχαν πι.

Και περιμένοντας, μιλούσαμε «ριλολογίας».

Όλα τά παιδιά, κι' ή μικρομεγάλη ακόμα Μαργαρίτα, είχαν διαβάσει βιβλία μου και ζωηρά, θαρρετά, φωναχτά, μαζί και τά τέσσερα, μου έλεγαν τις προτιμήσεις τους και τις άνταρτήσεις τους. «'Αχ, γιατί ν' αυτοκτονή ή Φωτεινή Σάντη;... 'Αχ, γιατί ή Λάουρα νά μίν παίρη τό Φρέντο;... 'Αχ, καλύτερα νάμνε τιμια για πάντα ή Χριστίνα!...». 'Εδειχναν μεγάλη χαρά που με είχαν εκεί και μπορούσαν να μου τά λένε όλ' αυτά κατά πρόσωπο, να ξεδιμαίνον. 'Οπως ή 'Αριστέα, όλα μου μιλούσαν ελευθερα, χωρίς καμιά συστολή, χωρίς δειλία, σαν πλουσιόταδα τού κόσμου, χαϊδεμένα, περιτοισμένα, συνηθισμένα. Έρχόνταν κοντά μου, μι άγγιζαν άφελέστατα, μου έλεγαν «εστε καλός! σάς αγατώ!» μιλούσαν κάτω— κάτω και μεταξύ τους, παγνίδιζαν, με χειρονομίες, με γέλια κι' όλ' αυτά φυσκώτατα, άφελέστατα και — τό περιεργο— χωρίς να βγαίνουν άπ' τά όρια κάποιου σεβασμού, σαν παιδιά με καλή καρδιά, μι και με καλή άνταρση.

—'Η μαμιά!

—'Η μαμιά!

Είταν άξαρνα ο Κωστάκης κι' ή Μαργαρίτα μαζί, και με χωρά πετάχτησαν στο διάδρομο.

Σέ λίγο, γύρισαν στο σαλόνι, έχοντας στή μέση μι νέα. 'Ο Κωστάκης τής κοπούσε τό χέρι, ή Μαργαρίτα τής αγάλιαζε τόν όμο.

Δέν ήταν λουπόν ή μαμιά. Τά παιδιά έκαμαν λάθος. Κάποια φιληνάδα τους βέβαια ή συγγένισα...

— Άλλά όχι. Έγώ έκαμα λάθος.

— Η μαμιά! συσταίνει ή Άριστέα.

— Η μαμιά! Ξαναλένε, μ' δλοφάνερο κομάρι, κ' όλα πάλλα παιδιά.

Κι' εγώ, πού είχα σκηωθεί για νά χωρητήσω, μένω με τó στόμ' άνοιχτό.

Μαμιά αυτή τών μεγάλων, τών πελώριων παιδιών, ή λεπτή αυτή νέα, πού δέν φωνόταν μεγαλύτερη από την Άριστέα;...

Και ναι μὲν φωνόταν γυναίκα, παντρεμένη, κυρία. Μά' όσα χρόνια κ' άν-της έκαυθε μιά θαυμασία κρήση και μιά άπεριγραπτή όμορφιά, πάλι θάταν άδύνατο νάχε γεννηθεί αυτή, έστο και δεκαπέντε χρονών, την Άριστέα, πού πλησίαζε τά είκοσι. Τί μυστήριο ήταν αυτό;

— Ω, τó απλούστερο τού κόσμου!

— Η Άριστέα, βλέποντας την έκπληξη μου, πρόσθεσε :

— Ξέχασα νά σάς πώ, πώς δέν είνε καθαντό μαμιά μας, τίν άγαπούμε ήμισυ αό μαμιά και καλύτερα :

— Ά! μισρά λουτόν; φηδύσα σά χαζός.

— Ω, μη μεταχειρίστε τέτοια λέξι! φώναζε με φρίκη ή Άριστέα. Μητροά ή μαμιά μας; Κάθε άλλο!

Και λέγοντας, ή μεγάλη κόρη άγκάλιασε και καταιρίλησε τή νέα γυναίκα, σά νάθελε νά την έκανοποίηση αυτή για τήν κακή λέξη πού μου ξέφυγε μένω.

— Παρντόν! τής είπα κ' εγώ. Ήταν κάτι πού δέν τó περίμενα, δέν τó φαντάστηκα και...

— Δέν περιάζει, με καθήσυχασε εύγενικόταπα ή «μαμιά». Άν ή μισρή «μητροά» έχει κακή σωμασσία, έμεις δέω μπορούμε νά τή λέμε με καλή.

— Ποτέ! φώναζε ή Μαργαρίτα. Έμεις ποτέ δέν θά πούμε τή μαμιά μας μητροά!...

— Μά' άφου είμαι; γέλασε κείνη.

— Άς είσα! έμεις δέν σέ... άναγνωρίζουμε!

Κι' άρχισαν πάλι τ' άγκυλιόμαστα, τά φιλά και τά χάδια. Ήταν καταπληκτικό. Έκει πού μιλούσαμε, τότε ό Κωστάκης πήγαμε πίσω της κ' άκουμπούσε τραφερά στό κεφάλι της τó μύγοιλό του, τότε ή Μαργαρίτα καθόταν μιά στιγμή στά γόνατά της —πληρητά κ' έλαφρά για νά μὲν τή βαρύνει ό όγκος της— και τότε ό Άλέκος, ό μεγάλος, ό παιδαριος, καθισμένος κοντά της, τής άφαιζε τó χέρι και τής τó φιλούσε. Στιγμές—στιγμές, όλα μαζί τά παιδιά βρισκόταν κοντά της, γύρω της, και σχηματίζαν ένα θαυμάσιο συμπλέγμα, μιά εικόνα γεμάτη άγάτη ανάλογα με τó ψηλό και λυγερό τής κομμι, φορούσε μιά όμματα πού τόδειχνε σάν άγάλμα κάτω από πέπλο και, με τó ελάχιστο κίνημα, έφερτε τó ντεκολιέ της, ξεσκεπάζοντας τότε τόν έναν, τότε τόν άλλον όμο, πού έλαμπε μιά στιγμή και Ξανασκεπαζόταν.

Αυτό δέν τόχα Ξαναίδει ούτε με μαμιάδες περιουλομένες από παιδιά πού τάχαν γεννηθεί τότε. Ήμιον γοητευμένος και συγκινημένος. Και τή γοητεία μου μέγαλανε βέβαια ή όμορφιά όλων αυτών τών προσώπων και τών πραγμάτων όλόγυρα. Γιατί κ' ή μητροά, —εικοσιδύο μόλις χρονών, πού ελε πάνω στην κοιλία— έδάζε κάτω και τήν Άριστέα, Χιονάτη, κατάξανθη, γαλανή, όλη δροσιά, όλη γλύκα. Λεπτή πάντα μπροστά στά χοντροκάριστα, μα και γεμάτη ανάλογα με τó ψηλό και λυγερό τής κομμι, φορούσε μιά όμματα πού τόδειχνε σάν άγάλμα κάτω από πέπλο και, με τó ελάχιστο κίνημα, έφερτε τó ντεκολιέ της, ξεσκεπάζοντας τότε τόν έναν, τότε τόν άλλον όμο, πού έλαμπε μιά στιγμή και Ξανασκεπαζόταν.

Μιλούσαμε πάλι φιλολογοίως. Έπρεπε τώρα ν' άκούσω τις προημιές και τις άποφάσεις της μαμιάς, πού είχε περισσότερες και σοβαρότερες. Γιατί όχι μόνο ή πείρα της ήταν μεγαλύτερη από τών παιδιών —πάντα μιά γυναίκα παντρεμένη— αλλά, καθώς μόδεσσα νά καταλάβω, και τó γούστο της, κ' ή μόρφωσή της.

—Όστό μου γεννήθηκε ή ποιέρινα νά γνωρίσω και τó σύζυγο, τόν πάτέρα, νά ιδώ τί λογής ήταν κ' αυτός και τί ρόλο έπαίξε μένω στην τραφερά άγάτη πού έδενε τόσο σπενά τήν οικογένεια. Γιατί τότε τέσσερα αδέρφια φωνόταν τόσο άγαπημένα μεταξύ τους, όσο τó καθένα άγαπούσε, λάτρευε και τή μητροά. Με πληροφόρασαν όμως πώς πάτερας στό σπίτι δέν ύπρχε. Ό κύριος Κετσόγλου έλειπε στην Ευρώπη κ' ούτε ήξεραν πότε θά γυρίσει.

Κι' από κάποια κατήφεια πού έκόσισε μιά στιγμή και τά πέντε γελούμενα πρόσωπα, κατάλαβα πώς ό πατέρας αυτός πού έλειπε, δέν ήταν τó ίδιο αγαπητός στην οικογένεια...

—Υστερα τά έμαθα όλα. Η Άριστέα, πού Ξαναφθε στό σπίτι μου, και Ξαναπήγα στό δικό της, και σέ λίγο γίναμε καλοί φίλοι, μου τά είπε, μου τά έμπροστίτησε, χωρίς νά φορηθή πώς κάποτε μπορούσε και νά τά γράφο...

Και νά :

—Ός πρδ έναμουν-δύο χρόνια —από τήν έποχή δηλαδή πού τήν γνώρισα— ή οικογένεια Κετσόγλου καθόταν στην Πόλη. Η μητέρα, ή άληθινή μητέρα, πέθανε λίγον καιρό άφου γέννησε και τή Μαργαρίτα. Ό χηρός, άν και νέος τότε ακόμα και πολύ πλούσιος, δέν θέλησε νά Ξαναπαντρευτεί. Άλλά όχι για ν' άφοσιωθεί στην άνατροφή τών παιδιών του. Κάθε άλλο! Τήν άνέθεσε σέ μιά γριά—θειά, πού τήν έκανε νοικοκυρά στό σπίτι —έν' άρχοντάστα, παλατάκι πάνω στό Βάσιωρο— και πού λόγου του, έλευθερος, Ξαναόργισε τίν πρελλοζωή πού έκανε κ' άνταπαιρος —τά τελευταία χρόνια και παντρεμένος— γιένια και ταξίδια με γυναίκες και με φίλους γλεντζέδες, σάν κ' αυτόν. Εύτυχώς πού ή περιουσία ήταν μεγάλη κ' ή γριά—θειά καλή και φιλόστοργη, είδειη άσχημα θά τήν είχαν τά καιμένα τó θοράνα.

Δέκα χρόνια πέρασαν έτσι. Ένα καλοκαίρι, στην Πόλη, ό εδύμος χηρος γνώρισε τήν Παυλίνα, Ξεφρελλιάδρη μαζί της. Τήν άγάτησαν όμως και τά παιδιά πού τή γνώρισαν συγχρόνως. Κι' όταν ό πατέρας τους τά φώτησε, για τόν τύπο, τόν πρόθεσαν μ' ένα στόμα :

—Ναι, μπαμπά! Νά τήν πάρης τήν Παυλίνα! Είνε τόσο όμορφη και τόσο καλή! Τήν θέλουμε!

Τό ίδιο καλοκαίρι έγινε ό γάμος.

Στίν άρχή, τά πήγαν θαυμάσια. Ό κ. Κετσόγλου είχε τέτοια τραύλα για τήν καινούργια του γυναίκα, πού δυό δόξαρους μήρες, βήμα δέν έκανε από κοντά της. Θάβγαμε ή Παυλίνα; θάβγαμε κ' αυτός. Θά καθόταν στό σπίτι ή Παυλίνα; θά καθόταν κ' αυτός. Έκομφε δίως-διόλου με τούς γλεντζέδες του φίλους και φωνόταν πρότιπο συζύγου.

Φωνόταν, αλλά δέν ήταν.

Τήν όμορφη αυτή Παυλίνα, πού ήταν κ' είκοσι χρόνια μικρότερη του, τήν πήρε όχι από άσθημα, από εκτίμησι, από άγάτη άληθινή. Μόνο γιατί τού άρεσε. Και τήν είχε άπως θάχε και μιά από τις έλαφρές εκείνες φίληνάδες του, πού κατά τύχη θά τήν έκανε νόμιμη γυναίκα. Τό άποτέλεσμα φωνόζοταν : Τή γράτασε, τή βαρέθηκε σέ δυό μήρες. Και, συνηθισμένος ν' άλλήρη, Ξαναόργισε τά δικά του. Όχι τήν ημέρα, αλλά αστε τή νύχτα δέν καθόταν πάλι στό σπίτι του. Ξενητούσε έξω με τούς γλεντζέδες πού τούς Ξαναβρήκε. Στό τέλος έρωτεύθηκε τραύλα μιά άλλην, μιά έλευσινή. Κι' έφυγε μαζί της στό Παρία —τά αλίνα ταξίδια του— άφίνοντας μάρμαρο και τήν Παυλίνα και τά παιδιά του!

Αυτό έγινε πέντε μόλις μήρες μετά τó δεύτερο γάμο.

—Γιά φαντάσου! Έκαμα, καθώς μου διηγόταν ή Άριστέα.

—Άλήθεια, μου είπε, φανταστήσατε ποτέ τέτοια πράγματα, και σεις ακόμα πού γράφατε μυθιστορήματα;

—Όχι, μα τó Θεό!

—Νά λουτόν πού ή πραγματικότητα υπερβαίνει καμιά φορά τή φαντασία!...

Η γριά—θεία πέθανε σέ λίγο. Τά παιδιά έμειναν μονάχα με τή νεαρή μητροά. Έκείνο τó χρόνο, οι Τούρκοι στην Πόλη άρχισαν ν' άγορεύουν κ' οι Ρωμοί, όσοι είχαν τόν τράπο, νά φεύγουν. Τόμαθε ό Κετσόγλου, πού βρισκόταν τότε στή Βιέννη, τούξ έκαμε πληρεξούσιο νά ποιήσουν τó σπίτι και τά έπιπλα όσο—όσο, τούξ έστειλε άκόμα και τριάντα χιλιάδες λίρες, για νάρθούν στην Άθήνα, ν' άγοράσουν σπίτι, νά έγκατασταθούν και, νά τόν περιμένουν.

Με τή βοήθεια και τήν προστασία τών συγγενών της Παυλίνας, τά κατάφεραν. Ήσαν στην Άθήνα, άγάρωσαν τ' όρώα εκείνο σπίτι, τó έπλόωσαν, κάθισαν και... έναμουν, τώρα χρόνο περιμένουν τόν πατέρα.

—Μά δέ βαριέστε πού θάρρη ποτέ αυτός! συμπέρανε ή Άριστέα. Στίν άρχή μās έγραφε. Ζητούσε συγγνώμην τής μαμιάς, πού άναγκάστηκε νά φύγη Ξαναικά για ύπόθεσή του —φανταστήτε!— και τής ύποσχόταν νά γυρίσει με τó πρώτο. Έπειτα άράισσε. Τώρα δέν γράφει σέ κανένα. Μουλάς, σάς λέω, θεόμωρος!

—Και κείνη τήν «έλευσινή»;.. Τήν έχει ακόμα;...

—Ποιός τόν ξέρει! Όπως

ΔΙΑΝ ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΣΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»
Του κ. ΣΤΕΦ. ΔΑΦΝΗ
ΚΑΡΔΙΕΣ ΓΕΜΑΤΕΣ ΕΡΩΤΑ
Ρομάντζο, βγαλμένο από τήν πλούσια πηγή του αισθηματος, γραμμένο με τή γωνστή δεξιοτεχνία του συγγραφέως. Ένα άρωαιο ειδύλλιο πού άρχίζει με σκηνές τραφερότητος και ξετυλιγεται σέ άληθινó δράμα, με σελίδες παλλόμενες άπ' έλη τήν χωρηρία του άνθρωπίνου πόνου.

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΗΣ ΣΑΛΟΝΙΑ

Μ. Π.

"Αν όχι η ώραίωτέρα, αλλά βεβαίως ή πλέον χαριτωμένη Άιθις, που δίνει την έντύπωση άλλωτε κοινάλας, έτοιμη για να αρμασθή σ'ό δένδρο Χριστουγεννιάτικο, άλλωτε μιάς κουνιατόφ σπάνιας, κάποτε έχει έκφραση και ζωηρότητα Ισπανίδος και πάντοτε έχει μία τερσοναλίτε αξιοθαύμαστη, απαραίτητη σε δεξιώσεις και χορευτικές συγκεντρώσεις. Διασκεδαστική σε συντροφιά και εκλεκτή φίλη, την όποια διακρίνει μεγάλος καθοστροπεσιός. Τύπος κινηματογραφικός. Έχει και θά την όπτε με μεγάλη τοιαλέττα, σε λίγο θα φορηή πετρώμα και διάλου άπιδανον το ίδιο άπόγευμα να την θαυμάσετε ως άκαταγώνιστη Άμαζόνια. Η ΜONTAIN

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

- Δεξιώσεις προχθές εις το μέγαρον της Αδσφριακής Πρεσβείας.
- Είς την είσοδον του χώλλυ υπαδέχεται τους πολυπληθείς κεκλιμένους του ό συμπληθής Πρεσβετιής ζ. Γκούιντες.
- Αί συνεγόμενα αίθουσα πλήρεις από όφραον κόσμων, ό όποιο είχε προσελθίη διά τ' άνοιξη την θαυμασίαν παρεπιθιούσαν ένταύθα παιδικήν χοροδίαν της Βιέννης.
- Είς την όσαν διακρίνομεν σιλουέτες κοιμής, ώραίωτα άνθη και φρεα σταλίζον το θερμοκήπιον, τά όποια προσδίδουν μεγαλειτέραν χάριν εις το σινούλον της συγκεντρώσεως.
- Οί 17 λιλλούτσιου καλλιτέχνη, όί άποτελούντες την Βιεννέζικην χοροδίαν, ύπήρξαν άνώτεροι πάσης περιγραφής.

φρέθηκε στη μαμά, θά φρέθηκε και σ' αυτήν. "Ω, χωρίς άλλο... Προσάθησα να την παρηγορήσω:
- Μην απελπίσετε... Εγώ λέω πως θά γυρίση μετανοιωμένος και θ' άφοσώθη πάλη στα παιδιά του και στη μαμά...
"Η άπάντησή της "Αριστέες ήταν άπόρρητη:
- "Οχι, όχι! φώναξε. Καλύτερα να καθήση εκεί που κάθεται...
"Οχι μόνον δεν έπαυσα καθόλου το γυρισμό του, αλλά και τον φόβον, το πιστεύετε; Κι' εγώ και τ'άδέρφια μου. Ζούμε τόσο καλά, τόσο άρμονικά, τόσο άγαπημένα με τ' χρήση μας την Παυλίνα.
- Αυτό το είδα...
- "Αν έρθη τώρα ο παπιάς, θά μιά τ' χαλάση. "Ω, είμαι βέβαιη! Όόχουμε πάλη φασαρίες, που καλύτερα να λείπουν. Ζούμε τόσο καλά!
"Επρεπε να το παραδεχτώ για να την εύχαριστήσω:
- Τελοςάπαντον, άφου δεν αισθάνεστε την άνάγκη του... Χρήματα βέβαια σας στέλνουν... "Ε, σε λίγο κιόλα σας θά παντρευτήτε...
"Άλλη άπόρρητη άπάντησή:
- Νά παντρευτώ; Τι λέτε; Νά χάσω την εύτυχία που έχω τώρα στο όπιό μας, κοντά σ' άδέρφια μου, κοντά στη μαμά... Μά είνε δυνατό να βρω ή να σχηματίσω έγω μίαν άλλη οικογένεια σάν αυτή που έχω και χαίρομαι; "Α, είνε τόσο σπάνιο σήμερα ή άγάπη κα' ή άρμονία! "Όπου κατάντησε ο κόσμος...

Είχα κάποια αντίρρηση:
- Μά μπορείτε πάλι να μείνετε αιώνα έτσι;
- Αιώνα ίσως όχι, μου άποκρίθηκε. Άλλά θά μείνω δυο περισσότερο μωρέσο. Είμαι δεκαεννιά χρονών. "Ε, άς περάσουν άλλα δέκα χρόνια και βλέπουμε. Ποιός ξέρει τι γίνεται ως τότε...
"Όσοιόποτε, για να παντρευτώ, θά το σκεφτώ πολύ, πολύ... Ξέρω άλλα κορίτσια, που δεν ζουν στα σπάνια τους, όπως έμεις, και πάλι διατάζουν να τ' άφήσουν, να πάνε στο άγνωστο. Κι' εγώ, που εύτυχισα ναχω τέτοια οικογένεια...
Τέτοια οικογένεια...
Τέσσερα παιδιά, τέσσερα άδέρφια, χωρίς πατέρα, χωρίς καν τη γριά—θεία, με τ' μητέρα τους, που κα' αυτή τόσο λίγο σπάθηκε γυναίκα του πατέρα του... Κι' όμως λογαριάζοιταν εύτυχημένα και φροδόνταν μίη κανεστήν άξιαφρα του κ: Κετσούλαν και γυρισή από εκεί που βρισκόταν — το ίδιο ίσως εύτυχημένος κι' αυτός—και τους τά χαλάση!
Τι παράξενα που έχει ο κόσμος!
(1932) ΓΡ. ΕΞΟΠΟΥΛΟΣ
της 'Ακαδημίας 'Αθηνών

- Παρευρέθη όλόκληρο το Διπλωματικόν Σώμα.
- Διακρίνομεν αι ένδοξάφρονα φροσφρομιά: Πρόσβειρα Βουλγαρίας ζ. Νέικωφ, Πρόσβειρα Βελγίου ζ. Νεμόφ.
- Επίσης παρευρέθησαν Στρατηγός και ή ζ. Ταρσούλη, Υπουργός ζ. Ζάννας, Υπουργός ζ. Βουφουλίμης.
- Επατερομμένοις 'Ελβετίας, ή ζ. Ζεννύ με τοιαλέττα μπλέ και κόκκινη, ζ. και ζ. Χεμπερλίαν, ζ. και ζ. Μαιστόροβιτς, ζ. και ζ. Κεμάλ, Μαρκησιός και Μαρκησία Τριόφι, ζ. και ζ. Βισσέζ, Κόμης 'Αντέλιαν.
- Θαυμάσιος ό διάκοσμος των αίθουσών με πολύτιμα κοιμωτεχνίσματα και άνθη σπάνια.
- Η ώραία σέρα είχε μεταβληθεί σε παρτέρ θεάτρον, με σειρές καθισμάτων για τους κεκλιμένους.
- Οί μικροί Βιεννέζοι τραγουδίσαν στο μεγαλοπρεπές χώλλυ.
- Έγχεροσροτήθησαν ένθουσιαιώς, το δε κατακόρυφον του ένθουσιαιού έξεδιδώθη όταν ή χοροδία έταροσώθηκε με ρυθμό αξιοθαύμαστο το περιφωμο βάλς του Στρώου «Μπλέ—Νταντιν».
- Προφαντές έμφανίσεις ήσαν ή νεαρές δεξ Τριόφι, τις όποιες διακρίνει ξεχωριστή χάρις.
- Μεταξύ των κεκλιμένων ή ζ. Καποδιόστρια, ζ. και ζ. Ρούφου, ζ. και ζ. Β. Ασφρόστη, ζ. και ζ. Β. Δούσιανη, ζ. και ζ. Α. Τσουκαλά, ή ζ. Δομιά, ζ. και ζ. Γαυλιόστρα, ζ. και ζ. Κ. Ταυλάδη, ζ. και ζ. Α. Βαζέλα, ζ. και ζ. Μαρκουδή, ζ. και ζ. Ρομάνου, ζ. και ζ. Γ. Μελά, ζ. και ζ. Ν. Κατσιών, ή ζ. Κ. 'Αλεξανδρή, ζ. και ζ. Σπαυρίδη, ή ζ. Πετσούλη και όί ζ. ζ. 'Ελ. Χαρίλωσ, Γ. Μιαζιάς, Σοϊφύλας, Κοσμητάτος.
- Χαριτωμένες κοιμωσασίες, τοιαλέττες σε συνθέσεις μαδόνες. "Η ζ. Χρ. Ζαλοζώστα με μαύρο φόρεμα συνδυασμένο με άσπρα, ή ζ. Μπέλη με άφροσποτεχνικό μαύρο φόρεμα.
- Η Πρόσβειρα της Βουλγαρίας ζ. Νέικωφ, χαρακτηριστικός τύπος, με τοιαλέττα μαύρη και πράσινη, ή ζ. Χεμπερλίαν, θαυμαστής χάριτος, με μαύρα, ή Μαρκησία Τριόφι με μαύρο σινάλον, ή ζ. Ζεννύ με τοιαλέττα μαύρη και κόκκινη, ή ζ. ντε Βισσέζ, όφραία και σίξ έμφανίσεις, με κόκκινη τοιαλέττα και μαύρο καπέλλο.
- Διακρίνομεν επίσης ζ. και ζ. Π. 'Αραθανταού, ζ. και ζ. Οϊάιτες, ζ. και ζ. Γαρδίνγκερ, ζ. και ζ. Καρλίνυ, ζ. και ζ. Φωσθηροπούλου, ζ. και ζ. Αστοταπούλου.
- Η δις Ποσειδών αξιοσημείωτος έμφανίσις, με τοιαλέττα πολύ χαριτωμένη σε δύο τόνοις μπλέ.
- Κατ' αυτές σέρα δεξιώσεων μιτριόσιων και χορευτικών.
- Την παρελθούσαν Δευτέραν έσπερις παρά τή ζ. και τή ζ. 'Αντ. Μπενάη.
- Το σπίτι μουσειόν, υπό έτοιην στανίων και τιμαλιών καλλιτεχνισμάτων.
- Παρευρέθησαν ή ζ. 'Ελ. Βενζέλου, ή ζ. Καποδιόστρια, ζ. και ζ. Στ. Εύγενίδη, ζ. και ζ. Γ. Ζακίρη, ζ. και ζ. Κ. 'Ηλιόζου, ζ. και ζ. Π. Καλλιγά, ζ. και ζ. Α. Μελά, άι νεύρια Καιτά, Βλάγγαη, Σακελλάριον, Κ. 'Αθανασιάδη.
- Ένα μπουκέτο από δροσέρα Λιουόδα ή δις 'Ανδριτσάη με ζίτινα, ή δις Ψιακή με ρός θαυμασία τοιαλέττα, ή δις Λώρα Σταίζου με μπλέ σιελ καλλιγραμμο φόρεμα, ή δις Φρόσος Στ. Εύγενίδη με τοιαλέττα μπλέ—άπλαν, δις Ειρήνη Εύγενίδη με άσπρα.
- Γοιμντακή ή δις Μίσα Γ. Σκουζέ με άσπρα.
- Επίσης παρευρέθησαν δις Ροδοκανάη με τοιαλέττα ρός, άι δεξ Παταρηγοπούλου και όί ζ. ζ. Σιλβάδος, Παταρηγοπούλος, Γ. Μελάς, 'Ανδριτσάκης, Σακελλάριδης.
- Δεξιώσεις παρά τή ζ. και τή ζ. 'Αφεντούλη.
- Παρίσταντο Πρέσβυς 'Ιταλίας και ή ζ. Μπαστιανίνι, Κόμης και ή Κόμησιν ντε Κοσσάτο θαυμασία έμφανίσις. Η ΜONTAIN

ΣΤΙΣ 6 ΜΑΡΤΙΟΥ ΠΡΟΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΑΠΟΚΡΗΣ ΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

ΘΑ ΕΟΡΤΑΣΗ ΤΗΝ ΕΝΝΕΑΕΤΗΡΙΔΑ ΤΟΥ ΑΝΑΚΑΙΝΙΖΟΜΕΝΟΥ ΤΕΛΕΙΩΣ

"Εννήα όλόκληρα χρόνια πέρασαν άπ' την ήμερα που πρωτοξεδόθη το «ΜΠΟΥΚΕΤΟ». Μέσα στα έννιά αυτά χρόνια το περιοδικό μας έτελειοποιήθη δυο ποτέ κανένα άλλο περιοδικό στην 'Ελλάδα, άγαλήθηκε με πραγματική λατρεία, προσέφερε στους άναγνώστες του έξαιρετικές φιλολογικές τέρψεις και άπολαύσεις, έγινε ό μοναδικός συντροφος της 'Ελληνικής οικογενείας, έφτασε να κυκλοφορή στα άκρα του κόσμου, να διαβάεται από λογίους και έπιστήμονες, άνωτέρους κληρικούς και στρατιωτικούς, όπως ό άείμνηστος ναυαρχος Βότσης, από έννες πολιτικές προσωπικότητες, όπως ό λόβδος και ή λαϊδή Στόρς, από κυβερνήτας μακρυών χωρών, όπως ό πρωθυπουργός της Βιρμανίας, έγινε ό φίλος και ό διδάσκαλος όλων των νέων, το έγκόλλιο του όφραον φύλου και παρ' όλους τους λυσώδεις άναγνισμούς, τους όποιους συνήτησε, στην άγάτη του λαού βασιζόμενο, ΔΙΕΤΗΡΗΣΕ ΠΑΝΤΟΤΕ ΤΗΝ ΠΡΩΤΗ ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑ, από της έκδόσεώς του μέχρι σήμερα. Κατόπιν όλων αυτών, το «Μπουκέτο», άναγνωρίζοντας τις υποχρεώσεις του προς το κοινόν, ΘΑ ΔΙΠΛΑΣΙΑΣΙ ΑΠΟ ΤΗΣ 6ης ΜΑΡΤΙΟΥ ΤΙΣ ΣΕΛΙΔΕΣ ΤΟΥ, ΘΑ ΠΡΟΒΗ ΕΙΣ ΜΕΓΑΛΑΣ ΑΝΑΚΑΙΝΙΣΙΣ, ΘΑ ΠΡΟΣΔΑΒΗ ΝΕΟΥΣ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΣ ΚΑΙ ΕΠΙΤΕΛΕΙΟ ΣΚΙΤΣΟΓΡΑΦΩΝ, Θ' ΑΡΧΙΣΗ ΝΕΑ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΜΑΤΑ, ΘΑ ΔΗΜΟΣΙΕΥΗ ΕΓΧΡΩΜΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ ΣΤΙΣ ΕΣΤΕΡΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ, ΕΝΤΟΣ ΤΟΥ ΚΕΙΜΕΝΟΥ, ΘΑ ΓΙΝΗ ΑΓΝΩΡΙΣΤΟ, ΧΩΡΙΣ Ν' ΑΥΞΗΣΗ ΚΑΘΟΛΟΥ ΤΗΝ ΤΙΜΗ ΤΟΥ. ΠΕΡΙΜΕΙΝΑΤΕ ΤΟ ΑΠΟΚΡΗΑΤΙΚΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ», ΑΛΗΘΙΝΟΣ ΚΟΛΟΣΣΟΣ — ΘΑΥΜΑ ΙΔΕΣΘΑΙ — ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΘΡΙΑΜΒΟΣ.

Η ΕΙΚΟΝ ΤΟΥ ΕΞΟΦΥΛΟΥ ΜΑΣ

"Η είκον του σημερινού έξοφύλου μας είνε έργον (άερογραφία) Γερμανού ζωγράφου με τον τίτλο «Χειμωνιάς».
ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σε άπολύτως ίκανοποιητικός τιμάς παλαιά διάφορα βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσης, καθώς και όλόκληρες βιβλιοθήκες. Γράψατε: «Μπουκέτο», Δέκα 7, 'Αθήνας.